

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er fuldstændig korrekt, at en resolution vedtaget af Sikkerhedsrådet har en gyldighed og en juridisk rækkevidde, uanset hvad. Det er rigtigt. Jeg kunne godt forestille sig, at man gav tilslutning til en resolution, som indeholder det, som Kofi Annan lægger op til, og med formandens tilladelse vil jeg tillade mig at citere formuleringen på engelsk: »intention to be guided«. Det er ordene, og det vil altså sige, at det er med den intention at blive vejledt af disse principper.

Det kunne man godt forestille sig. Det ville stadig væk være bindende, men man ville efterlade sig et åbent spørgsmål: Hvad er det egentlig, der bindes med? Og det er jo det, der er problemet med de her principper. Det er principper, der mestendels har politisk karakter, og derfor bliver det til sidst alligevel en politisk bedømmelse, om de er overholdt eller ikke overholdt. Men det kunne man godt forestille sig.

Men der gør hr. Kofod sig skyldig i at stramme yderligere op ved at bruge formuleringen forpligter landene, så ikke alene begrebet resolution indgår i hr. Kofods forslag, men også ordet forpligter.

Så der er virkelig lagt op til en juridisk binding af noget, man ikke meningsfuldt kan binde juridisk, fordi det er politiske principper, som man nødvendigvis ifølge sagens natur må afgøre politisk. Det er problemet. Og så er der det virkelige liv: Der er ikke nogen i Sikkerhedsrådet, der vil støtte et sådant tiltag. Derfor er initiativet dømt til fiasko, og derfor ville vi i virkeligheden, hvis vi fulgte hr. Kofods idé her i dag, være med til at undergrave de principper, som vi i virkeligheden i fællesskab støtter.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Må jeg så ikke appellere til den ansvarlige del af regeringen om at få en egentlig diskussion af, hvad det er, i stedet for at kaste en masse ord op foran os om juristeri og det ene og det andet. Det er vel altid sådan, at det er en politisk bedømmelse, der er udslagsgivende. Det er jo det, hele diskussionen om Irakmandatet handler om. Det er den politiske bedømmelse.

Der er et flertal her, som har foretaget den politiske bedømmelse, at det mandat var tilstrækkeligt. Det er der en politisk uenighed om. Sådan er det vel med en resolution. Den forpligtelse, der lægges op til, er vel den forpligtelse, der

følger af sikkerhedsrådsresolutioner. Den er vel ikke mere juridisk, end den plejer at være.

Derfor synes jeg, at vi kunne diskutere det her på et lidt andet niveau end at svinge det helt op, hvis den ansvarlige del af regeringen så på, hvad det handlede om, og ikke på, hvad andre går rundt og tænker på med hensyn til mandat/ikkemandat i forbindelse med anvendelse af magt.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu er den samme regering faktisk temmelig ansvarlig, vil jeg gerne indlede med at sige som punkt 1. Punkt 2, så er det faktisk, netop fordi vi forsøger at agere ganske ansvarligt, at vi ikke kan give tilslutning til lige præcis den her formulering. Vi har udfoldet ganske betydelige bestræbelser på at opnå et solidt forslag til vedtagelse, der kunne skabe bredt flertal her i dag, og vi har faktisk givet budet på, hvordan man kunne fremme disse principper på en juridisk forsvarlig måde. Det fremgår jo af lige præcis det forslag til vedtagelse, som vi har fremsat.

Jeg vil gerne for fru Margrethe Vestagers og eventuelt andres skyld lige læse den pind op, som omhandler lige nøjagtig dette tema. Det er det punkt i vores forslag til vedtagelse, der lyder, som følger:

»– at styrke den internationale retsorden, særlig på grundlag af generalsekretærens rapport »In Larger Freedom«, herunder med hensyn til spørgsmålet om principperne for Sikkerhedsrådets bemyndigelse til magtanvendelse«.

Det er jo præcis de principper, som Kofi Annan lægger op til, som vi gerne vil have sat fokus på med henblik på at fremme disse principper, men vi vil gøre det på en konstruktiv måde. Man kan tilslutte sig vores forslag, så har man løst problemet.

Kl. 18.50

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes altid, det er vanskeligt sådan at få fuldtroverighed på, at man har strakt sig langt, når det, man har strakt sig til, er at sige, at andre kan tilslutte sig ens forslag, men det er så en vurdering af, hvordan de her ting forhandles.

Hvis det springende punkt er spørgsmålet om at forpligte til, tror jeg ikke, der er nogen, der har et problem med at stryge de ord. Det, som er meget afgørende, er, at der bliver en diskussion i Sikkerhedsrådet, og at man gør det i en form,